

Bezzeg a mi időnkben...

Tallózás hajdani folyóiratokban 1. rész

Elöljáró beszéd

Hajdanában, amikor még az „átkos”-ban nevezték „átkos”-nak az előző rendszert, nem is sejtve, hogy egyszer még ez a rendszer megbukik, azt még kevésbé, hogy a maga alkotta jelzöt örökölni fogja, létezett a sajtó kézi irányítása. Akkor, amikor még csak az jelenhetett meg, amire rábólintottak, volt néhány napilap, amelyekben ugyanazokat az MTI által kibocsátott híreket lehetett olvasni, tehát majdnem mindegy volt, melyiket járatta az ember. (Kivételt csak a Népsport jelentett, amely, ugye, mégis csak sportlap volt.) Volt egyetlen női folyóirat, a Nők Lapja, egy „közéleti” folyóirat, az Ország Világ; a Képes Sport; az Élet és Tudomány, irodalmi folyóiratok és még néhány, kis példányszámban megjelenő (de egyre szaporodó) újság, folyóirat.

1967

Az alcím Orwell regénycímére (1984) „hajaz” A később Kádár-korszaknak elkeresztelt rendszerről még nem lehetett tudni, hogy ez „korszak” lesz. Az '56-os forradalom utáni terrort „elfelejtették” az emberek. A tévesztés árnyoldalai is háttérbe szorultak az egyre több, jól működő tsz hatására. Létbiztonság volt, aki akart, talált munkahelyet. Alacsony fizetések, szabott árak, ingyenes (akkor még valóban ingyenes!) oktatás és orvosi ellátás. Érezhető volt a ma „gulyáskommunizmus”-nak nevezett időszak előszele, hagyták ez embereket (korlátok közt) gyarapodni. Több éves várakozás után Trabantot, Wartburgot, Skodát lehetett venni, háromévenként külföldre menni. 3 %-os, hosszú lejáratú kölcsönrel lakást építeni, divatba jöttek a hobbitelkek. A forradalmat ellenforradalomnak nevezték – és gondoltak róla az emberek, amit akartak. A „kommunizmus” eljövételét már senki nem emlegette, csak a „szocializmust” építettük. A társadalom – hallgatólagosan – kiegyezett a rendszerrel.

Nos, ezekben a „régis szép időkben”, amikor még a könyvek nem szorítottak ki bennünket a lakásból, elhatároztuk, hogy nem létező könyvtárunkat a két általunk járatott képes folyóirat bekötött példányaival fogjuk megalapozni. Így kerültek birtokunkba – az egyenjóság jegyében járatott, majd házilag bekötött – Képes Sport és Nők Lapja kötetei, amelyek időközben a padlásra vándoroltak, és most, a lomtalanítás címén selejtezésre ítéltettek. Lapozgatásuk nem kis meglepetéssel, és nem kis élménnyel járt. Ezeket osztjuk meg most a Kedves Olvasókkal – azzal a nem titkolt céllal, hogy szórakozzanak, és gondolkozzanak el ezekről az időről, és a korabeli sajtóról is.

A Nők Lapja

A Nők Lapjának markáns szerkezete volt. A politikai élet képes hírei-vel kezdődött, egy-egy riporttal folytatódott, majd a kulturális élet eseményeiből adott válogatást. Nem hiányozhatott egy női lapból a divat, a kozmetika, a konyha; a humor. Főszerkesztő: *Németi Irén*. (Alakja az idők során leggendássá vált újságíró-berkekben.) Olyan érdekesnek tartottam, hogy a hét végén, férfi létemre (a divat, a konyha és a smink kivételével) rendszeres olvasmányom volt. Időközben (mint a rendszerváltás után szinte minden) kétfelé szakadt, az egyik csödbe ment. A másik – változatlan néven – ma is él, járattuk is, de...

Válogatásunk a Nők Lapja 1967-es évfolyamának 3. számával kezdődik. (Az első két szám a selejtezés áldozatává esett.)

Ízelítőül most csak a könnyedebb dolgokat szemlézzük, mert a Szerkesztő – így év elején – nem szereti a hosszú cikkeket. (Máskor sem.) Nem ijesztgetésnek szánjuk, de – egy darabig – *folytatjuk*.

Szemle: Nők Lapja, 1967/3
Divat és hajviselet

Nekem tetszik. (Akkor még jobban tetszett.) A ruhák a mindennapi életben is viselhetők, a smink szolidak, a frizura farsangra készült.

Plakátok, karikatúrák, humoreszkek – három teljes oldalon.

A Nők Lapja postájából

(egy oldalnyi levélturmix)

Férfiak (és nők)! Figyelem!

„Két gyermek anyja vagyok, nagyon szeretem őket. Ezért túróm férjem sokszor rideg szavait, a kedvesség teljes hiányát. Amúgy nem panaszkodhatom rá, nem iszik, nőügyeiről nem tudok, pontosan jár haza, keresete az utolsó fillérig a családé. De én úgy vágyom a gyengédségre, s gyakran kérdezgetem: szeret-e. Erre azt feleli: ne nyaggass már ezzel megint, mit akarsz tíz év után? Ilyenkor elkeseredésemben azt felelem: így nem lehet élni, váljunk el. Erre meg dühbe jön: Nem vagy normális, hogy mindig válással fenyegetsz. A legerősebb idegnyugtatókat szedem, de már az sem használ. Lehetséges talán, hogy mégis van valakije?”

A Nők Lapja válasza (részlet): „Nem ajánljuk, hogy érzelmi kitérővel, fenyegetéssel akarjon többet kiereszokolni, mint amennyire az ő tartózkodó természete képes. Ne bonyolítsa feleslegesen az életüket!”

Közreadta:

– F –